

İnsan Denen Deniz

– maviликler · 26 Haziran 2013

Sesler geliyor dışarıdan. İçeridekileri kendine çağırın gülüşler, nefesler... Çıksam mı acaba diyorum. Ayaklarım harekete geçiyor benden evvel. Ama ruhum aheste dolanmaya devam ediyor boşluklarda. Şimdi bu kadar cezbeden o sesler yaklaştıkça çatallanmaya, pürüzlenmeye başlayacaklar, biliyorum. İçlerine sahiplerinin geçmişlerini, eksiklerini, gölgelerini katıp öyle girecekler kulaklarımdan. O zaman bu kadar benzemeyecek insanlar birbirlerine. Sesleri gibi yüzleriyle de barikatlar kuracaklar durmadan.

Ben onlardan çok daha yakınım her birine, yüzlerini bile göremediğim bu yerde. Onları birbirinden ayıran izleri göremiyorum çünkü.

Hepsini tek bir bedene ve ruha indirgeyecek o kaynaşmayı yakalıyorum bu uzaklıktan bakınca. “İnsanları seviyorum” diyen, en küçük ayırım gözetmeden sevenler de böyle bir yerden bakıyor olmalılar.

Derinlerde gezinmeden, güçlü çalkantılara tanık olmadan, yüzeydeki küçük kırıltılarını seyretmekle yetinmeli belki de o insan denen denizin. Kararlı bir gülüşü yapıştırarak yüzüne, “ben seni seviyorum” diyeceksin her şeyinle. “Ne yaparsan yap, ne söylersen söyle hep böyle güleceğim sana. Böyle bir gülüşü hak edecek biriymişsin gibi... Gerçekte hak etmesen de ben yine de hak edenlerle aynı kefeye koyacağım seni.”

Anne babalar da çocuklarına aynen böyle yaklaşıyorlar günümüzde... Çekirdeğinin kabuklarını yere atan oğluna medar-ı iftiharımı gibi ıslıl ıslıl gözlerle bakan; kabuklardan birini henüz fırlatmışken kaldırma, ona dünyanın en sevecen sesiyle dondurma ister misin diyen, gözü çocuğuna duyduğu aşktan kör olmuş anneler ve babalar hiçbir zaman anne baba olamayacak canavarlar yaratıyorlar çocuklarından. Karşı cinse duyulacak şiddette bir duyguyu kendinden olan bir varlığa duyarak zaten baştan doğanın dengelerini alt üst etmekle de kalmıyor; çocuklarının her yanışına, ilkesizliğine amenna diyen, en küçük uyarıda bulunmayı bile sevgilerine ihanet gören yaklaşımlarıyla çivisini de çıkarıyorlar dünyanın.

“Birileri durdursun beni artık” diye çığlık çığlığa bağırın çocuk, genç, orta yaşlıdan geçilmiyor bu yüzden ortalık. Bir genç kız ağlıyor yollarda sevgilisinden dem vurarak. En kuytularda; en yakın, kalbine en dost bulduğun insana anlatabileceğin mahremiyetteki şeyleri o kız ortalık yerde, gecenin bir yarısı avaz avaz haykırıyor dünyaya. Çok da uzun olmayan bir süre önce, henüz saçları örgülü küçük bir kızken daha,

olmadık bir şey yaptığında, mesela yere düşen o adama kahkahalarla gülerken “ayıptır” bile diyemeyecek kadar onu çok seven annesi saniyenin onda biri bir zaman diliminde bile gelmiyor aklına o anlarda. Belki geçmişiyile ilgili pekçok görüntü gelip geçiyor alkolün bulutlandığı zihninden. Ama bir tanesinde bile bir anne yok. Yanlış yaptığında onu uyarın, doğru yaptığında göklere çıkarın... Ruhuna sonuna dek hak ettiği, adaletli gülüşler gönderen... Kendiyle gurur duymanın o tatlı ılıkılığıyla dolduran kalbini...

Ne zaman gerçek bir annesi oldu ki zaten?!